

Tisztelt Alkotmánybíróság!

2019 JÚN 14.

Az Alkotmánybíróság IV/702-1/2019 számú hiánypótló felhívásában foglaltaknak megfelelően, az Abtv. 27. §-ára alapított indítványunkat az alábbiak szerint kívánjuk kiegészíteni, egyben az eredeti indítványunkban a Kúriai ítélet kritikájaként (6. oldal 3. bekezdés) és a Kúriai ítélet logikátlan voltára vonatkozó érvelést (11. oldal 2. bekezdés) valójában és tartalma szerint nem törvényességi, hanem mint az alapjogi érvelés alátámasztásaként kívánjuk fenntartani:

Álláspontunk szerint a Kúria támadott ítélete az alábbiak szerint sérti az Alaptörvény megjelölt rendelkezéseit:

1. Álláspontunk szerint a kúriai döntés Indokolásának [51]-[53], valamint [57] bekezdéseiben foglaltak azzal, hogy megállapította, hogy nincs akadálya annak, hogy a pihenőidő és a pihenőnap egy időben kerüljön kiadásra, sérti az Alaptörvény **„XVII. cikk (4) bekezdésében foglaltakat, mely szerint Minden munkavállalónak joga van a napi és heti pihenőidőhöz,...”**

Ezzel összefüggésben alkotmányjogi érvelésünkre nézve fenntartjuk az indítványunk 11. oldalának 3. és 4. bekezdésében, valamint a 12. oldal első bekezdésében foglaltakat. További magyarázatként elő kívánjuk adni, hogy a Kúria ítéletét arra alapozza, hogy ha a Felperesek szombaton, vasárnap, vagy munkaszüneti napon ügyelnek, akkor az az Ő munkanapjuk, és mivel a vitatott Eütev. tv. 13/B. § (2) bekezdése arról szól, hogy „*ha az egészségügyi dolgozó egészségügyi ügyeletet az egészségügyi dolgozóra irányadó munkaidő-beosztás szerinti heti pihenőnapon vagy munkaszüneti napon látott el, akkor az (1) bekezdés b) vagy c) pontja alapján irányadó ügyeleti díjon túl- elsősorban másik pihenőnap kiadásával...kell kompenzálni. Ha a munkáltató kivételes esetben, objektív munkaszervezési okokból másik pihenőnapot kiadni nem tud,...heti pihenőnapra vagy munkaszüneti napra járó ügyeleti díj 50%-kal emelt összegét meg kell fizetni...*”, vagyis a Kúria szerint ezt a törvényt a Felperesekre nem kell alkalmazni, hiszen a Felperesek a munkanapjukon ügyelnek. (a Kúria döntés elvi tartalma (56). pont).

Ebből persze az is következik, hogy a Felperesek nem kapják meg a heti kettő pihenőnapjukat, amely az Alaptörvény szerint jár nekik, hiszen a Felperesek egy műszakban és ügyeleti munkarendben és nem többműszakos munkarendben dolgoznak, ami azt jelenti, hogy hétfőtől péntekig töltik reggel 8-tól délután 4-ig a rendes munkaidejüket, azaz a munkanapjukat, és a köztes időben töltik az ügyeleti beosztásuk alapján a napi és a heti pihenőidejüket vagy a munkaszüneti nap rovására az ügyeleti idejüket, de a Kúria szerint ha a Felperesek hétvégén vagy munkaszüneti napon ügyelnek az a munkanapjuk, így a Kúria az ítéletével elveszi a Felperesek heti pihenőnapját. Fontos megjegyezni, hogy a jogszabályok szerint (az egészségügyi ellátás folyamatos működtetésének egyes kérdéseiről szóló 47/2004. (V. 11.) ESzCsM rendelet 14.§ (3) és (5) bek.) **ha valaki ügyel, azaz helyhez kötött készenlétben van**, akkor csak az ügyeleti idő egy részében folyhat tényleges munka (tervezett műtétek beavatkozások nem folynak, csak sürgősségi ellátás zajlik), mert **ha az ügyeleti idő több mint felében munka folya, akkor már műszakos munkarendet kell szervezni, amelynek ideje a napi 12 órát nem haladhatja meg, szemben az ügyeleti idővel, amely akár egyhuzamban 24 órán keresztül is tarthat.** Vagyis téves a Kúria azon megállapítása hogy ha a Felperesek szombaton, vasárnap, vagy munkaszüneti napon 24 órán keresztül ügyelnek, akkor az az Ő munkanapjuk, amit arra alapoz a Kúria az első fokon eljáró bírői döntéssel szinkronban, hogyha valaki dolgozik, akkor az az Ő munkanapja, de az ügyeletesek

amikor ügyeletre be vannak osztva, akkor Ők nem dolgoznak, csak készenlétben vannak, úgy, hogy bármikor, ha a szükség úgy kívánja, munkába állhassanak, de a tényleges munkában töltött idő nem haladhatja meg az ügyeleti idő felét. Vagyis az ügyeleti időben végzett munka és a munkanapon végzett munka (amelynek 100%-ában munka folyik) jellege élesen elkülönül egymástól. Ha az ügyeleti munkaidőt is munkanapnak tekintenénk, akkor felmerülne az a kérdés is, hogy vajon a 24 órás ügyelet az hány munkanapnak felel meg, hiszen a munkanap 12 óránál hosszabb nem lehet, de általános esetben a munkanap az 8 óra, vagyis akkor ha a Felperes pl. szombaton ügyel, az 3 munkanapnak felel meg, így akkor egy hét alatt $5+3=8$ munkanapja van?!

2. R) cikk (2) „Az Alaptörvény és a jogszabályok mindenkire kötelezőek.” A Kúria ítélete azáltal hogy munkanapnak, azaz rendes munkaidőnek tekinti az ügyeletet, szembe megy a következő jogszabályokkal: **Mt. 92. §; Mt. 93. §; Mt.87.§; Mt. 102. §; Mt. 110§; Eütev tv. 12.§ (1); Eütev. tv. 12/D. § (3); Eütev. tv. 12/c. § (1).** Az indoklás a korábbi beadványunkban részletezve van. Tudatában vagyunk annak, hogy ez nem alapjog, de az alapérvelésünk köréhez csatlakozik, annak és a Kúria tévedésének megértését elősegíti.

3. Nézetünk szerint a kúriai döntés egyben azzal, hogy az ügyeleti díjkülönbözet megfizetésére irányuló keresetnek nem adott helyt, sértette az **Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésében foglaltakat, amely szerint „Mindenkinek joga van a tulajdonhoz...”** Mivel a vitatott Eütev. tv. 13/B.§ (2) bekezdése arról is szól, hogy a kompenzálás bérrel, pótdíj fizetéssel is kiváltható, a Kúria ítélete a Felpereseknek az Alaptörvényben rögzített tulajdonhoz való jogát, jelen esetben a bérükhöz való jogát is sérti, hiszen az ítélet alapján a nevezett jogszabály a Felperesekre nem alkalmazható. Az Alkotmánybíróság eddigi gyakorlata szerint az alapjogként védett tulajdonhoz való jog tartalmát a mindenkori közjogi és (alkotmányos) magánjogi korlátokkal együtt kell érteni. Az alkotmányos tulajdonvédelem terjedelme mindig konkrét; függ a tulajdon alanyától, tárgyától és funkciójától, illetve a korlátozás módjától is. A tulajdonhoz való alapjog a már megszerzett tulajdont, illetve kivételes esetekben a tulajdoni várományokat védi. A tulajdonhoz való alapjog a már megszerzett tulajdont védi, ezért a meg nem szerzett munkabérre nem terjed ki a tulajdonjog alkotmányos védelme” {lásd 3209/2015. (XI. 10.) AB határozat, Indokolás [71]}. Ugyanakkor álláspontunk szerint az ügyeletben végzett ügyeleti díjkülönbözet, mint már elvégzett, de ki nem fizetett munka után járó díjazás (mint már megszerzett tulajdon), szintén részesülhet ebben a védelemben.

4. Álláspontunk szerint a kúriai ítélet sérti az Alaptörvény 25.cikk (1) „A bíróságok igazságszolgáltatási tevékenységet látnak el.” pontját. Az Alaptörvényt sérti a Kúria ítélete, hiszen az Alaptörvény szerint a bíróságokon igazságszolgáltatás zajlik. **A Kúria ítélete ezzel szemben nem szolgálta az igazságot,** hiszen a Kúria ítéletében hiteles iratként kezeli a hamisított jelenléti ívet, és a hiteles jelenléti ívet figyelmen kívül hagyja annak **ellenére,** hogy már az első fokon eljáró Bíró is szembesült azzal a ténnyel, hogy az alperes **██████████** Felperes jelenléti ívét meghamisította azzal, hogy utólag heti pihenőnapként tüntette fel az ügyelet után közvetlenül kiadott pihenőidőt a jelenléti ívében. Az első fokon eljáró Bíró kérte az alperest, hogy az eredeti hamisítatlan jelenléti ívet csatolja, aminek az alperes eleget is tett. (Kúria ítéletének (4). pontja, a bekezdés közepén olvasható tévesen, a hamisított jelenléti ív alapján, hogy „Az ügyelet teljesítését követő napon az alperes kiadta a felperes heti pihenőnapját...”) Egyébként nem csak a jelenléti ívekből következett, hogy az ügyeleti idő után közvetlenül kiadott pihenőidő nem lehet a Felperesek heti pihenőnapja, hiszen ez a heti pihenőidő jogszabályban rögzített értelmezéséből is következik (Mt. 87. § (2) bekezdése).

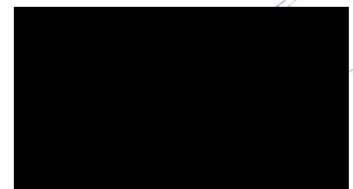
Ezt a tényt mind az első fokon, mind a másodfokon eljáró Bíróság is elismerte, de a Kúria figyelmen kívül hagyta, amivel súlyos kárt okozott a Felpereseknek. (Ez is a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelméhez tartozik).

5. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelmére is hivatkozunk.

Álláspontunk szerint a kúriai ítélet sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes bírósági eljáráshoz való jog, ezen belül a pártatlanság elvét. „A bírósági eljárásokban a pártatlanság követelményének érvényesülését az eljárási törvények hivatottak biztosítani” {3192/2017. (VII. 21.) AB határozat, Indokolás [15]}. A pártatlan bírósághoz való jog alapjogként, mint az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes bírósági eljáráshoz való jog egyik lényeges eleme, az adott bírósági ügyben eljáró bíróval, bírakkal szemben az ügy, valamint az abban részt vevő felek iránti elfogulatlanság követelménye {3192/2017. (VII. 21.) AB határozat, Indokolás [13]}. „A pártatlanság követelményének van egy szubjektív, a bíró magatartásában rejlő és egy objektív, a szabályozásban megnyilvánuló követelménye {36/2013. (XII. 5.) AB határozat, Indokolás [48]}. A pártatlanság követelménye értelmében el kell kerülni minden olyan helyzetet, amely jogos kétséget kelt a bíró pártatlansága tekintetében {3242/2012. (IX. 28.) AB határozat, Indokolás [13]}. Az Alkotmánybíróság gyakorlata értelmében a törvény által felállított bíróság függetlensége és pártatlansága egy olyan általános jogelv, amely a legalapvetőbb emberi jogok közé tartozik {lásd például: 34/2013. (XI. 22.) AB határozat, Indokolás [25]}. Független és pártatlan bírászkodás hiányában az egyéni jogok érvényesítése szenved csorbát. Mindebből következik, hogy a tisztességes bírósági tárgyalás követelményrendszerének szerves részét alkotó függetlenség és pártatlanság a demokratikus jogállamokban feltétlen érvényesülést kívánó alkotmányos igényként jelentkezik {34/2013. (XI. 22.) AB határozat, Indokolás [28], lásd erről még: 7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [24]}” {21/2016. (XI. 30.) AB határozat, Indokolás [38]}.

A fenti elvre figyelemmel a bíróságon semleges ítékezésnek kell megvalósulnia, a bíróság nem lehet elfogult az egyik fél irányába sem, viszont a Kúria semlegességét megkérdőjelezi azaz eljárás, hogy a Kúria tárgyalásán **nem ismertette** a Tanács Elnöke a Felperesek jogi képviselőjének és a Beavatkozó képviselőjének a Kúriához eljuttatott **beadványait**, sőt az ítéletben sem ismertette írásban ezeket a beadványokat, miközben az alperes indítványát részletesen feltárta. A Kúrián lefolytatott tárgyalásról szóló jegyzőkönyvbe belekerült viszont, hogy a tárgyaláson ismertetésre került a Felperesek és a Beavatkozó beadványa, amiről csak azért értesülhettünk utólag, mert a Beavatkozó Képviselője személyesen kikérte az iratokat betekintésre. A tárgyalásról szóló jegyzőkönyvet egyébként a Kúria nem küldte meg sem a Felperesek, sem a Beavatkozó Képviselőjének, feltehetően azért, hogy ne szembesülhessünk a jegyzőkönyv valótlan állításával. Ha a bíróság csak a törvénynek van alárendelve, hogyan lehetséges, hogy a Kúria ítélete kapcsán semmibe veszi a hatályos magyar törvényeket (lásd a korábban felsorolt 5 db Mt. §-t és a 3 db Eütev. tv. §-okat), és olyan értelmezést ad azoknak, ami szembe megy a józan ész legalapvetőbb szabályaival, utalok itt a Kúria Ítéletének (53) pontjára, amelynek kifogásolását a korábbi beadványunkban részletesen megtettem.

6. Sérülni véljük továbbá a kúriai döntés folytán az Alaptörvény 28. cikkét, mely szerint „A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik” annak ellenére, hogy erre panasz nem alapítható, de az alapérvelésünk köréhez csatlakozik, annak és a Kúria tévedésének megértését elősegíti.

A Kúria Ítélete éppen a törvényhozók szándékát és így a jogszabály célját nem vette figyelembe, pedig számos alkalommal kértük az Eütev. tv. preambulumban foglalt jogalkotói szándék („*tekintettel a betegek jogára a pihent egészségügyi dolgozó által nyújtott ellátáshoz*”) alkalmazását, és a jogszabályokat nem az Alaptörvénnyel összhangban értelmezte. Hiszen az Alaptörvény világosan kimondja, hogy a munkavállalónak joga van a napi és a heti pihenőidőhöz. Mivel a Felperesek egy műszakos és ügyeleti munkarendben dolgoznak és az ügyeleti munkarendnek épp az a sajátja, hogy az a napi és a heti pihenőidő rovására van elrendelve. Így az ügyeletesek elveszítik a napi pihenőidejüket, ha hétköznap ügyelnek, és elveszítik a heti pihenőnapjaikat, ha hétfégen ügyelnek. Vagyis az ügyeletesek nem tudnak élni azzal a jogukkal, amit számukra az Alaptörvény szerint biztosítani kellene.

A törvényhozók éppen ezért hoztak olyan, az ügyeletesekre vonatkozó jogszabályokat, amik ezt a törvénytelen állapotot feloldják. Ezért hozták az Eütev. tv. 12/G. § (1) bekezdését, ami részben visszaadja az elveszített napi pihenőidőt azzal, hogy az ügyelet után közvetlenül ki kell adni a napi munkaidő rovására a napi pihenőidőt. Illetve ezért hozták a szóban forgó jogszabályt az Eütev. tv. 13/B. § (2) bekezdését, amely lehetőséget ad arra, hogy az ügyeletes megkapja az elvesztett heti pihenőnapját, vagy ha azt nem akkor magasabb díjazásban részesüljön. A Kúria ítéletével éppen ezt vette el a Felperesektől, vagyis a Kúria egy súlyosan jogsértő és Alaptörvény ellenes ítéletet hozott. A napi pihenőidő és a heti pihenőnap semmilyen jogszabály alapján sem vonható össze.

7. Álláspontunk szerint a kúriai döntés sérti a XXVIII. cikk (7) „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.” Ezt a szakaszt, mint az indítványozóknak a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmeként jelöljük meg. A korábbi beadvány és az itt leírtak részletesen kitértek arra, hogy milyen jogai sérültek a Felpereseknek a Kúria ítélete alapján, ezért élünk jogorvoslati lehetőségünkkel és ezért fordultunk az Alkotmánybírósághoz, hogy semmisítsék meg a Kúria szóban forgó ítéletét.

8. Alperes a következő jogszabályokra hivatkozott, amelyeket szerinte megsértett a másodfokon eljáró Törvényszék: Mt. 87. §, 88. § (2) bekezdése. Ez a jogszabály azonban éppen a Felperesek igazát erősíti, hiszen kiderül belőle, hogy csak a **rendes munkaidő tekinthető munkanapnak**, azaz az ügyeleti idő nem, vagyis a hétfégi vagy munkaszüneti napon teljesített **ügyelet az nem munkanap (Mt. 107. § a).** Ez arról szól, hogy rendkívüli munkaidőnek tekintendő a munkaidő-beosztástól eltérő munkaidő, az Mt.143. § (3), (4) bekezdései pedig a rendkívüli munkaidő finanszírozásáról szólnak, hogy ha az heti pihenőnapra, illetve munkaszüneti napra esik, amely szerint **100% bérpótlék, vagy 50% bérpótlék, és másik pihenőnap** illeti a dolgozót. Ezek a jogszabályok is a Felperesek igazát erősítik, hiszen az Alperes szerint az Eütev. tv. 13/B. § (2) bekezdése szól erről az esetről, ami nyilván nem lehet igaz, hiszen a törvényhozó nem azért hozta a nevezett jogszabályt, vagyis az Eütev. tv. 13/B. § (2) bekezdését, hogy azzal csorbítsa az egészségügyi dolgozók Mt. szerint biztosított jogait, hiszen ez a jogszabály **pihenőidő kompenzálást vagy 50%-os pótlékot** ír elő pihenőnapi, vagy munkaszüneti napi ügyelet esetén, de szó sincs arról, hogy ez csak akkor járna, ha a munkaidőbeosztás-változás miatt került volna sor hétfégi, vagy munkaszüneti napon teljesített ügyeletre. **Mt. 97.§ (2) A munkaidőt heti öt napra, hétfőtől péntekig kell beosztani (általános munkarend).** A felperesek rendes munkaideje, azaz a munkanapja így is van beosztva, amiért kapják az alapilletményeiket, tehát e tekintetben a Felperesek munkarendje általános, csak az ügyeleti munkaidő van egyenlőtlenül elosztva, hol hétköznap, hol pihenőnapon hétfégen, hol munkaszüneti napon, kell ügyelniük az ügyeleti beosztásaik alapján, amiért kapják az ügyeleti díjaikat. **Eütev. tv. 12/D. § (1)** Ez arról szól,

hogy az ügyeleti munkavégzés nem minősül rendkívüli munkavégzésnek. Az ügy szempontjából ennek a jogszabálynak nincs jelentősége. **Eütev. tv. 12. § (1)** bekezdésből pontosan az következik, hogy a Felperesek egészségügyi ügyelet keretében dolgoznak, és nem műszakbeosztás szerinti munkarendben, és pontosan ezért kell rájuk alkalmazni az Eütev. tv. 13/B. § (2) bekezdését, vagyis ez a jogszabály is a Felperesek igazát erősíti. **Eütev. tv. 13. § (1)** bekezdés pont arról szól, hogy előre meg kell jelölni, hogy mely napok a felperesek pihenőnapjai, de ezeket a Kollektív Szerződés változása után nem jelölte ki a Munkáltató alperes. Ebből is az következik, hogy megmaradt a régi munkarend a régi KSZ-szerint, miszerint mindig hétvégére estek a pihenőnapok. Egyébként mivel hétvégére rendes munkaidő sosem volt a Felpereseknek beosztva sem a régi, sem az új KSZ hatálya alatt, így csakis hétvégére eshettek a heti pihenőnapok, amiken néha ügyelniük kellett. **Eütev. tv. 12/G. § (1)** bekezdés az ügyelet után közvetlenül kiadandó pihenőidőről szól, amit a Felperesek meg is kaptak, de nem erről szólt a per. **Eütev. tv. 13/B. § (1), (2)** bekezdései pont ezeket a jogszabályokat kell alkalmazni a Felperesekre, amit a másodfokon eljáró Törvényszék meg is tett!

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) pontjához:

Tekintettel arra, hogy az Alperes Kúriának eljuttatott jogorvoslati kérelmében felsorolt jogszabályok egyikét sem sértette a másodfokon eljáró Törvényszék jogerős ítélete, a Kúriának be sem kellett volna fogadnia az Alperes felülvizsgálati kérelmét. Épp az első fokú ítélet volt „*súlyosan jogsértő és Alaptörvény ellenes*”, ahogy azt a másodfokon eljáró Tanács Elnöke fogalmazta meg a szóban kihirdetett ítéletében (leírva már „csak” jogsértőnek fogalmazták), így az elsőfokú ítéletet hatályában fenntartó Kúria ítélete is súlyosan jogsértő és Alaptörvény ellenes lett. A jogorvoslati lehetőségnek épp az a célja, hogy az esetleges jogsértő ítéleteket orvosolja. A Kúria éppen a jogsértő, iratellenes, logikátlan elsőfokú ítéletet hagyta meg hatályában, a Törvényszék indokoltan jogszerű ítéletet pedig hatályon kívül helyezte, miközben a Felperesek és a Beavatkozó ellenkérelmét figyelmen kívül hagyta.

A Kúria ítéletében arra alapozza **/(56). pont /**, hogy a Felperesek, ha szombaton, vasárnap vagy munkaszüneti napon ügyelnek, az az Ő munkanapjuk, hogy a Felperesek **munkaidőkeretben dolgoznak**, ill. a **munkarendjüket a munkáltató határozza meg**. Azt is elismeri, hogy a KSZ változása előtt **/2012. novemberre előtt/** a Felperesek, ha szombaton, vasárnap, vagy munkaszüneti napon ügyeltek, az nem volt a munkanapjuk, vagyis akkor **érvényesíthető volt az Eütev. tv. 13/B. § (2) bekezdése**. Kérdés csak az, hogy milyen logika szerint hozta a Kúria az ítéletét, hogy ha a KSZ változása előtt, azaz **2012. novemberre előtt is munkaidőkeretben** dolgoztak a Felperesek, ráadásul az új KSZ a **6 havi munkaidőkeretet 2 havira csökkentette**, illetve a **Felperesek munkarendje azzal nem változott** a rendelkezésre álló dokumentumok alapján, hogy a KSZ helyett a Munkáltató lett a munkarend felett rendelkező, hiszen sem a jelenléti ívek kitöltése, sem a havi ügyeleti beosztások, sem a heti műtőbeosztások nem változtak a Felperesek vonatkozásában, vagyis a munkáltatói gyakorlat nem változott meg az új KSZ alatt a régi KSZ alatti gyakorlathoz képest. A Munkáltató nem változtatott a Felperesek munkarendjén 2012. novemberre után, ezt egyébként az Alperes is elismeri a Kúriának eljuttatott kérelme a 3. oldalának 3. bekezdésében, bár az Alperes arra hivatkozik, hogy a KSZ változása után már nem volt automatikusan a Felperesek heti pihenőnapja a szombat-vasárnap, de ha ez így lett volna, akkor a Munkáltatónak az **Eütev. tv. 13. § (1) bekezdése alapján ki kellett volna jelölnie**, hogy a héten melyek a **Felperes heti pihenőnapjai**. Megjegyzendő, hogy a Felperesek rendes munkanapjai mindig hétköznapra voltak kijelölve, így a pihenőnapok csak hétvégére eshettek, hétköznap csak abban az esetben nem kellett reggel 8 órakor felvenni a munkát, ha aznap reggel 8 óráig ügyeltek a Felperesek /vagyis már 24 órán keresztül egyfolytában rendelkezésre álltak/, de az

ügyelet után közvetlenül kiadott pihenőidő a törvények szerint /Mt. 87.§ (2)/ heti pihenőnapnak nem tekinthető, az első és másodfokon eljáró Bíróság szerint sem. A Kúria **ítéletének (45). és (46). pontjaiban** tévesen azt állítja , hogy ha a Munkáltató nem jelöli ki előre a Felperesek heti pihenőnapját, mivel ezért szankcióról a törvények nem rendelkeznek, így ez nem számon kérhető. Ezzel a Kúria azon túlmenően, hogy teljes mértékben **elfogultnak tűnik** a Munkáltató irányába, még biztatja is a Munkáltatót a törvénytelen állapot fenntartására, hiszen a Munkáltató nem számíthat a törvény be nem tartása miatt szankcióra. Ennek alapján szinte semelyik olyan törvényt nem kellene betartani, amihez nincsen hozzárendelve szankció arra az esetre, ha az nincsen betartva. A Kúria ítélete e tekintetben is Alaptörvény sértő /az **Alaptörvény R) cikk (2) pontját sérti**, hiszen a **törvényt be kell tartani, és a 26. cikk (1) bekezdését sérti**, hiszen a **bíróságnak függetlennek kell lennie.**/ A Kúria ítélete szerint a Felperesek az ügyeleti beosztásaikból tudhatták, hogy melyek a heti pihenőnapjaik, és hogy mely napokon kell munkát végezniük. Azt a tényt azonban nem vette figyelembe a Kúria az ítéletében, hogy ha a Felperes hétvégén ügyel, akkor **elveszíti heti pihenőnapját, ami az Alaptörvény szerint jár neki.** Ezek alapján kimondható, hogy a Kúria ítélete logikátlan és teljességgel megalapozatlan, szembe megy a hatályos magyar törvényekkel, ezért Alaptörvény ellenes.

„Az Alaptörvény és a jogszabályok mindenkire kötelezőek”

A Felperes, az Alperes, a Beavatkozó Képviselőinek egybehangzó állítását, miszerint a Felperesek egy műszakban és **ügyeleti munkarendben** dolgoznak, a Kúria ítéletében figyelmen kívül hagyta. A felperesek ügyeleti munkarendjét igazolták a **hiteles jelenléti ívek** /a jelenléti íven a rendes munkaidő azaz a munkanap órái összeadásra kerülnek, és külön összeadásra kerülnek az ügyeleti órák, az ügyelet órái nem képezik a rendes munkaidő részét, azaz az ügyelet az nem rendes munkaidő, nem munkanap/ a **heti műtőbeosztások** és a **havi ügyeleti beosztások**, valamint a **Felperesek bérpapírjai**, amik tartalmazzák az ügyeletre kapott ügyeleti díjukat vagyis ebből az következik, hogy ügyelnek, és mivel a Felperesek a bérpapírok alapján nem kaptak soha délutános és éjszakai pótlékot és munkaszüneti napra járó pótlékot, így ezek az iratok is bizonyítják, hogy a Felperesek ügyeleti munkarendben és nem műszakbeosztás szerinti munkarendben dolgoznak, hiszen az előbb felsorolt pótlékok csak a műszakbeosztás szerinti munkarendben dolgozóknak járnak. A bérpapírok tartalmazzák a Felperesek jelenléti íveit is jelmagyarázattal, amikből világosan kiderül, hogy a Felperesek pihenőnapjai mindig hétvégére esnek akkor is, ha ezeken a napokon ügyelnek az ügyeleti beosztásuk alapján. Ezekből az iratokból, dokumentumokból világosan kiderül, hogy ha a Felperesek ügyelnek hétvégén, vagy munkaszüneti napon, akkor a Felperesek nem a rendes munkaidejüket töltik, azaz az nem a munkanapjuk.

A Kúria ítéletében mégis ennek az ellenkezőjét állítja /(56). pontban/, miközben a hatályos magyar jogszabályokból is az következik, hogy az ügyelet az nem rendes munkaidő, azaz nem munkanap. A jogszabályokból kiderül, hogy **az ügyelet az helyhez kötött készenlét**, azaz **rendelkezésre állás**, vagyis csak részben tölthető tényleges munkavégzéssel, amely a **rendes munkaidőn**, azaz a napi munkaidőn **túl van elrendelve, akár 24 órán át is tarthat**, szemben a napi munkaidővel, azaz a **rendes munkaidővel**, munkanappal, amely tartama **maximum 12 óra lehet.** / Mt. 110. §; Eütev. tv. 12/D § (3); Mt. 92. § /Az Mt. 87. § (1) és az Mt. 88.§ (2) pontjából következik, hogy a munkanap alatt csak a rendes munkaidő értendő, vagyis az ügyeleti munkaidő, mivel az nem rendes munkaidő, az nem munkanap. Az ügyeleti munkaidő nem számít bele a munkaidőkeretbe, pedig ha az ügyeleti munkaidő rendes munkaidőnek számítana, akkor a munkaidőkeret részét képeznék./ **Mt. 93. § / Az Mt. 102.§ rögzíti**, hogy mely napok a munkaszüneti napok, ezt a Kúria sem írhatja felül. Az **Mt. 140. § (2) bekezdése** szerint ha munkaszüneti napon rendes munkaidőben történő munkavégzésre

kerül sor, akkor 100 % -os bérpótlék illeti meg a dolgozót. A Felperesek ilyen pótlékot az Alperes Munkáltatótól soha nem kaptak, így ez is bizonyítja, hogy Ők nem a rendes munkaidejüket töltötték munkaszüneti napon, hanem ügyeltek.

Az iratokból és dokumentumokból következő tények, és a hivatkozott jogszabályok bizonyítják, hogy a Felperesek egészségügyi ügyelet keretében és nem műszakbeosztás szerinti munkarendben dolgoztak /**Eütev. tv. 12.§ (1)**/ szombaton és vasárnap illetve munkaszüneti napon. A Kúria ítéletében nem vette figyelembe se az iratokból következő tényeket, se a magyar hatályos jogszabályokat, pedig az Alaptörvény szerint a törvények mindenre, azaz a Kúriára is kötelezőek. A Kúria ítélete sérti az Alaptörvényt / **R) cikk (2); 25. cikk (1)** /, mert nem tartotta be a törvényeket, nem szolgálta az igazságot, mikor is iratellenes ítéletet hozott, holott a bíróságoknak épp az a feladata az Alaptörvény szerint, hogy az igazságot szolgálják.

Budapest, 2019. június 11.

Dr. Sztrilich András Péter
ügyvéd

